

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

17031 Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ Κ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1941

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἷς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἦτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυσθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφύζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ Ἄλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπου πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον

οί ποιμένες και κατά τους παλαιότερους χρόνους και εις άλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος και ἰδίως εις τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητῆς Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικὴ και προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσεις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρι ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις τῆς και ἡ διαμονὴ εις κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια και ἡ τρυφλότης τοὺς εἶχον κουράσει και ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων και τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εις τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εις τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ και ζωγραφικῇ εις τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εις τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εις τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν και τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας και τῆς Κάτω Ἰταλίας· εις τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας και τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ *Νομῶν* και τῶν *Βουκολιασίων* (VIII και IX). Ἐταξίδευσεν και εις τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας και διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ και ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εις Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάρην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εις τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἠλακάρη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν και ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἕθεωρεῖτο ὁ ποιητῆς ἐλεγείων και ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εις Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν εις τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν και τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εις τὴν πρωτεύουσάν του, και συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωήν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας¹.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β΄, ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἰέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλευσθῆναι, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτηε τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν τοῦ ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγράψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του —διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν— εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἀλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται².

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῦ καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἀγαλμὰ του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς : α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῦς (στ. 1 - 43), β') καθ' ὁδόν (44 - 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτορίοις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχαίῃν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίαν τινάν. Διὰ τὴν κατανοήσιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς : Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεὺς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ περιλαμβανομένην Ἑλιακάτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηρικῶν ἑπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἑλιακάτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλεύμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελληνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η : ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναϊρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α : ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνῆρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου) : ἐμεῦ, μερίζου, βιάζου, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων : γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων : τῷ πολλῷ ὄγλω, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων : μόσχως, χρησμῶς, Γολγῶς, τῶς λύκος.

Ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνων γενόμενα· εἰς τὴν διήγησίν του ἀνέκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 - 6) ὁ βουκόλος οὕτως παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν **-μες** (εἰμές=ἐσμέν, ὤμες=ὄμεν, λαλεῖμες=λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατινικὴ **-mus** (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντί=φασί, φέροντι=φέρουσι) ἡ λατινικὴ **-nt** (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ *Ἡλικάτῃ*, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιζιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὕτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οισα** (ἀττ. **-ουσα**) : φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ **ζ**) : ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Ἢκέ μοι, ὦ Κορυθαίω, τίνας εἰ βόας ἔχεις Φιλάνθη;

ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

Ἢκ, φίλ', Ἀργεῖος βόσκων δέ μοι κίχαι· ἔθικεν.

ΜΕΡΟΣ Α'

Ἢ πάλιν κρυβάν τὰ πρῶτα τῶν πόντων ἀμύγαις;

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἄλλ' ἄ γάρ κεν ὄρηται τὴν μοσχίαν κίχην φιλόσπου.

ΒΑΤΤΟΣ

Αἰεὶ δ' ἔς τιν' ἄφαντος ἔβουκόλας ὄχετό γέροντι;

ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

Οὐκ ἀσκήσας; ἔχων κεν ἐπ' Ἀλφειὸν ὄχετό Μόλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόνα τήνος ἔλαον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπασται;

ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

Φησὶ κεν Πραξιόδη βίην καὶ κάρτος ἐπίσταν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔρχεθ' ἔ μέτηρ Πολυδεύκους ἔμην ἀρίτων.

ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

Κόχρητ' ἔχων σακκάνων τε καὶ εἰκότα τούτοίεα μύθων.

ΒΑΤΤΟΣ

Παίρει καὶ Μόλων καὶ τὸς λύκος ἀπείχετο λίσσῃ.

ΜΕΡΟΣ Α

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ν Ο Μ Ε Ι Σ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

* Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἰ βόες ; ἦ ῥα Φιλώνδα ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄχετο χώραν ;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεδὸν ὄχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἑρακλῆμι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον. *

ΚΟΡΥΔΩΝ

* Ἡ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

15 Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκὰ μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ

20 Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύωντι
τᾶ Ἡρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσχω,
καὶ ποτὶ τὸν Νῆαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀίδα, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαιο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἄτε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάζας
 τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν. 35

BATTOΣ

Ἦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
 αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

BATTOΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις ;
 ἦξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 εἴθ' ἦς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

BATTOΣ

Θᾶσαί μ', ὦ Κορυδῶν, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
 ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
 τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ρά γε λεύσσεις ; 50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ· νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

BATTOΣ

Ἄσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάζει. 55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπηξ, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

* Ἐνδοὶ Πραξινοῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἤρθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 Ὡ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοῶ, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίπτων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτροτος· τὴ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὄμες
ἀλλάλαις, πὸτ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῶ μικρῶ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυριῶν, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ

Χώμὸς ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῖν ἀποτίλματα πηραῖν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τὸμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάτζευ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὦν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι. 25
Ἔρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖς αἰὲν ἐορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θεσ πάλιν· αἶ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἃ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ δηράδ', ἅπληστε. 30
ἐγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις ;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα.
ἃ κλαῖ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος ; ὦδε φέρ' αὐτάν. *

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

40 Τοῦτό κα εἶπαις.
τῷμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.

45 ὦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών· οὐδείς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
50 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἐπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῦ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός· σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάς, ὦ μᾶτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν
εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παιδῶν· πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπόχετο θεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ· πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄθλωσ ἄθρωσ.
ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοϊκτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· « Ἐνδοι πᾶσαι », ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ᾧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζωογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

90 Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος ; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις ;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῷ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεάν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεΐδειν

ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγξέϊται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιον', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
 αἰπεινὸν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδιστα μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεινὰ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναικὲς ἐπὶ πλαθάνω πονέονται 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίω,
 πάντ' αὐτῶ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεσσι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρω
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόρον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

125 πορφύρειοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἅ Μιλατῆς ἔρει χῶ τὰν Σαμίαν κἀτα βόσκων
 « ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῶ καλῶ ἅμα ».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὸν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐνενακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιτέρω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἶσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἐρπεῖς, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὐθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν,
 οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

145 Πραξινοά, τί χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(ΧΧVΙΙΙ)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξένον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλάφαντος πολυμύχθῳ γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὑπάσσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυστέργος, φιλέει δ' ὅσσα σάφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἀν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχουσ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μναῶστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένω.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· « Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρφ σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων ». 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

5 πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων ».

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

10 « Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθεις τύγ' ἀείδων ».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάττηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῶ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρώαν νιν συνέπαζ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαζεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοῖ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοῖ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἱκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βου

κόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ὠδὸν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας.

MENALAKAS

Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

65 ὦ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ·
οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλαῖς κορέσασθαι
ποιάσ· οὐτι καμῆσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὐθατα πλήσατε πᾶσαι·
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀποθῶμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθῆς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

75 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἔν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὀδὸν εἶρπον.

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μόνχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

80 Τᾶ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοῖ δ' ἄ μόνχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ ἀείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἴγα,
 ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. »

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀνάχοιτο.
 κῆκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκειντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
5 μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζευ
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδὺ μὲν ἅ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
ἀδὺ δὲ χά σῦριγξ χῶ βουκόλος, ἀδὺ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
10 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσπον μελεδαίνω,
ὅσπον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρω
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυίνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν 20
 χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰγκκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾧδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμαχι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηχες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾧδά.
 τᾶς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
5 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἴχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πὰρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
10 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιδέντα δέλητα,
ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
15 οὐ κλειῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.

οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
20 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένους σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσεΐδον ὄνειρατα, κοιδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλιών, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστά γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· « Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι — τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἐταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρα, 40
εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' — , εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγῶν. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφέτο, καὶ ῥέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·

50 πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροις·
 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυζα,
 καὶ νύξας ἐχάλαζα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσοῦ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 55 μῆτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκαῖς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσοῦ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με καζήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνῶμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μῆ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἶδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὕψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ καπὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις.

Α Η Ν Α Ι Ή Β Α Κ Χ Α Ι

(XXVI)

Ἴνῳ καὺτονόα χά μαλοπάραυος Ἄγαυα
 τρεῖς θιάσωσ ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν ἀεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶσ
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶσ, 5
 τῶσ τρεῖσ τᾶ Σεμέλα, τῶσ ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἱερὰ δ' ἐκ κίστασ ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμωσ κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡσ ἐδίδασχ', ὡσ αὐτὸσ ἐθυμάρει Διόνυσοσ.
 Πενθεὺσ δ' ἀλιβάτω πέτρασ ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐσ ἀρχαίαν καταδύσ, ἐπιχώριον ἔρνοσ.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεοσ ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνασ ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺσ μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστῆροσ ἐσ ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺσ μὲν τόδ' ἔειπε· « Τίνοσ κέχρησθε, γυναῖκεσ ; »
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· « Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι ».
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυχῆσατο παιδὸσ ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδοσ τελέθει μύκημα λεαίνασ·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὄμον
 λαξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόασ ρυθμὸσ αὐτόσ·

αἶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 25 ἔς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσω
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἑνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Δίονυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάθθετο λύσας.
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 αἶ τότε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(*Απόσπασμα: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλοῦτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζη
μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χειῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηγον ἔμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσκον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοῦς
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί ;
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοιὸ Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 55 Εὐμαῖος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιαῖς
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἄλδος ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἴμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμῆν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑΙ
ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσαιο ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. « Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακάτη.

ἄ, ἀττ.* ἦ.

ἄγάγετο, ἀττ. ἠγάγετο. Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. Ἡρα.

Ἀγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἄγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἄγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἄγρευτῆρ κυνηγός· ἰχθύος ἄγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἀττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἀόρ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἀττ. ἦδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκριμένοις τύπος ἀντὶ Ἄδωνος.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριοχοῖρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὄφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιεῖα τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἀν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. ἀεί.

ἄειδεν, ἄττ. ᾄδειν.

ἄεξομενᾶν, ἄττ. αὐξαομένων (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : πειρώμενοι
ἀεξ. περύγων.

ἄεργός ἄεργος, ἀργός· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἄεργοι
εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ
πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἄηδονιδεύς, πληθ. **ἄηδονιδῆες**, ἀηδονάκι.

ἄηδονίς ἀηδών.

Ἄθανά, Ἄθαναία, ἡ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς
ἐργάνη.

ἄθλήματα σύνεργα.

ἄθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. ἀθρόος.

αἰ, ἄττ. εἰ· αἶπερ, ἄττ. εἶπερ.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48 : οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβρόητοι ὡς κλέπται καὶ λω-
ποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 27 βλ. νῆμα.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· αἰόλα φωνέω ἄδω τεχνηέντως,
συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. αἰολόφωνος ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἰγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῶ θὰ
βόσκω τὰς αἰγὰς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. αἴς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. αἰτούμεθα.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας
ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. ἡῶν, ἄττ. ἡῶν, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πύουσι, δηλ.
ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀνάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνυμαι λυποῦμαι, θλίβομαι,
στενοχωροῦμαι· ἀνάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος - ἄκιρα - ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα**, ἄττ. ἠλακάτη, ρόκα.
- ἀλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος**, ἄττ. ἠλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως** ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλεύας** Θεσσαλὸς ἡγεμῶν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος**, ἄττ. ἠλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι** αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα** ἄλλοτε.
- Ἄλφεός**, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 5, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετᾶσχουν τῶν ἀγῶνων.
- ἀμ** 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἀμὰ** ἡμετέρα.
- ἀμᾶ** ὁμοῦ.
- ἀμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων**, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ. : ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν), εἰ μὴ θῆκε...
- ἀμοιβαῖος** : ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλαγῆ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεύς** (ἀμέλγω) καρδάρα.
- ἀμπέχονον** λεπτόν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) **θερίστροιον**.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως σημαίνει χυλός, κουρκούτι.
- ἀμφίθεσ** 15, 40 ἐνν. τὸ **ἀμπέχονον** (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὥραια πτυχᾶς).

Ἀμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἄναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀνατηρῶ.

ἀνάλυτος, ἀττ. ἀνήλυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀνάυω (ἀνά αὐω) ἀόρ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῳ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, « ἔσβησες » ὅσων ἀπέσβης τόσον προσφυλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθόμενω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν « ῥίγλας » ἢ « κόφτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφὴν των χορηγοῦμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή) ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίδικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεὰν (ἐνν. χοίδικα¹⁾ ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, « τί ἀνάγκη σ' ἔχω ; »)· πρβλ. τὰ ἡμέτερα « νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο » (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), « νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα » (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπρίξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, « μπαμπᾶς », « παπάκης ».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἄρκετός.

ἄρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοϊ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, « νά, τώρα ».

ἄρξεύμεθ' (α), ἀττ. ἀρξόμεθα.

¹ Ἀρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

² Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

³ Ασφαλίων ἀλιεὺς τις.

ἀσφόμελος 26, 4 : ἀσφόμελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφόμελος λειμῶν.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν « σταυραγκάθι ».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὄμηρ. αὐτόειες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84, ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. αὔσω, ἀόρ. ἄυσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς : καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἄχην πένης· ἄχην ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὄμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶι πρῶι.

ἄως, ὄμηρ. ἠῶς, ἀττ. ἔως, αὐγῆ.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω : βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχγε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰόλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα με συνοδείαν β.

βαρυνάμιος, ἀττ. βαρυνήμιος καὶ βαρύνμηις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄργην) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ « διαβοῦν », θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτήρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζου· ἐν 15, 76 σπρῶχγε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη : βίην καὶ κάριος (ὄμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω : βεβλαμμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

- βουκολέω** βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.
- βουκολιάζομαι** ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾧδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).
- βουκολιαστάς** τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.
- βουκόλιον** ἀγέλη βοῶν.
- βράκος** ἔνδυμα πολυτελές.
- βρίθω** βαρύνω, εἶμαι βαρῦς, ἄφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.
- βρῦον** εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσσει.
- βῶς** βοῦς.
- γαθέω**, ἄττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.
- γαλέαι** γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. νῆμα.
- γᾶμεν**, ἄττ. ἔγγμεν.
- γαρύομαι**, ἄττ. γηγύδομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.
- γεραίτατος** πρεσβύτατος.
- γέρων** ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.
- Γλαύκα**, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.
- γλαύκας** αἰολ., ἄττ. γλαυκῆς, γλαυκώπιδος.
- γνώμα**, ἄττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ : τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρείδω.
- Γολγοῖ** πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγῶς*.
- Γοργοῖ** κλητ. τοῦ *Γοργώ*.
- γράμματα** 15, 81, στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.
- γράφω** 15, 81 σχεδιάζω.
- δαιμόνιος** ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.
- δαλέομαι**, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.
- δαμάλα**, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγέλας· γεν. πληθ. *δαμαλᾶν*.
- Δᾶν** αἰτιατ. τοῦ *Ζεύς*· οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν *Δία*.
- δεδαημένος** δαήμεων, μαθὼν, ὁ γινώριζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = *δέδμανται*, άπτ. *δέδμηται*, παθ. πρκμ. τοῦ *δέμω* οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίkw, άπτ. *δέδοικα*.

δειλός ἐν 16, 43 δυστυχής, έλεεινός.

δέλητα, άπτ. *δελέατα* (πληθ. τοῦ *δέλεαρ*), δολώματα· κατά τὸν ποιητὴν Ὀππιανόν (*Ἄλιευτ.* III 414 κ.έ.) διὰ τὴν ἄλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὅποια οἱ ἰχθύες οὔτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναῖός μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, άπτ. *δειράς*, *ράχισ* σειρᾶς ὁρέων. *μὴ δηράδ'*, *ἄλλησιε* 15, 30 *μὴ μοῦ δίδης « ἕνα βουνὸ »* (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), *ἀχόρταγη (σπάταλη)*.

διαειδής διαφανής, διαυγής : *ὔδατι διαειδέι νίξειν θολερὰν πλίνθον* 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἦῶν)· πρβλ. τὸ ἡμέτερον.

τὸν ἀράπη καὶ ἂν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι *καμαρώνω*, *«κάνω νάξια»*, *«κάνω τὰ τσακίσματά μου»*, λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος)·

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργούς.

Διόφραντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν *Ἄλιέων*.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ *δοκεύω* τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ *πέτραισιν ἐν Ὑγκαζαίαισι*.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ *ἀκίρας* καὶ *ἀέρω*.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν **Κῶ** καὶ Ἰκαρία· ἄγνωστον ποῖον ἔννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἐγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τοῦ καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (*κάτιθετο* 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ (*ἐπιγουνίδα*) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 « χαμένος ».

δωρίσδεν, ἄττ. *δωρίζειν*.

ἔβαν, ἄττ. *ἔβησαν*· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν πού ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἄττ. *ἐβουλόμην* (καὶ ἦβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ *καναχήν*, θόρυβον· *ἐγκ. κόχλω ἡχῶ* φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (*πολλὰ σοφά*, δηλ. ὠφέλιμα φάρμακα).

ἐδωδά, ἄττ. *ἐδωδή*, ἐδ. *πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα*.

ἐθέλωντι, ἄττ. *ἐθέλωσι*.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἄορ. τοῦ *εἰκάξω*.

εἴκατι εἴκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἄττ. *ἐσμέν*· ἐν καλῶ *εἰμές* 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ : ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου τοῦ· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἀετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (*εὐαγής*) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι· ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. *ἐκ ψυχᾶς* 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· *ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς* 15, 7 « ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι ».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισευντι ἅπαντα 15,
87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4, 7 ἐννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπίς : ἐλπίς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπίς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ
ὕνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἔμμηγος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον
(15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ
περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ περονατρίς
(15, 21).

ἐν : ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλάνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσσκον θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῦμαι· βλ. ἔνυμος.

ἐνδοι ἔνδον· ἐνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰόλ., ἐνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχό-
μενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιόισα
26, 14 αἰφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἐναρξίν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων·
νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν
ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς
τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξα, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω : ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος
τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα »· ὁ νοῦς : ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλι-
κος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια δέξω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν
προσφέρω.

- ἐπιγουνίς** τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.
- ἐπιμωματὸς** μεμπτός.
- ἐπίουρος** φύλαξ.
- ἐπιπλαταγέω** χειροκροτῶ.
- ἐπιρρέω** 15, 59 ἔρχομαι ὀρμητικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὄπισθεν.
- ἐράννα** αἰολ., ἄττ. ἐρανή (ἄρσ. ἐρανή), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.
- ἐργατίνας**, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.
- ἔργον** : ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 15, 20 « δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειὰ » ἡ Γοργῶ
δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὴν πλύνῃ καὶ ζάνη τὸ μαλλί, τὸ ὁποῖον
εἶναι ἅπαν ῥύπος.
- ἐρέθω** ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ ὁμιλίαν.
- ἔρει** αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.
- ἐρείδω** στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρί-
σιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς
τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).
- ἐρείσματα** 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων
λέμβων.
- ἐριθος**, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).
- ἐρινὸς** ἀγρίουσκον, « ὀρνός » πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 20 ὅλοι
ἐλεεινοί, καθάρματα.
- ἐριφος**, ἡ, αἶζ.
- ἔρνος**, τό, βλαστός, φυτὸν.
- ἐρπετὰ** 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.
- ἔρρ(α)** αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ
ἐργασθῆς (« θὰ γνέσῃς ») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.
- Ἔρυξ**, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς
τῆς Ἀφροδίτης.
- ἐρύσαισαι**, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.
- ἐρῶν** ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλάς τῶν
γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ
θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).
- ἐς** : ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.
- ἐσθλός** : ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.
- ἔσσαν** αἰολ., ἄττ. οὔσαν.
- ἔτυμος** ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκανι (ἄττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐν-

δινεῦντι (άττ. *ένδινουσι*) 15, 82 τί άληθινάι (ζωντανάι) πού εΐναι αΐ στάσεις και αΐ κινήσεις των.

εὐαγέω εΐμαι *εὐαγής, άπηλλαγμένος άγους, άγρός, καθαρός*· διά τὸ ὄλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. *έκ* (*έκ Διός*).

εὐαλάκατος 28, 22 θά εΐναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θά διακρίνεται διά τήν ὠραϊάν *ήλακάτην* της μεταξύ τῶν άλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (*έν δαμόισιν*).

εὐδαίμων : *εΐ τι γένοιο εὐδαίμων* 15, 70 « ἔτσι νά ἔχης καλό ».

εὐθυμεύσαις, άττ. *εὐθυμούσαις*· 15, 143 : ὁ ᾽Αδωνις ἤλθεν εἰς τὰς γυναϊκας *εὐθυμούσας*, δηλ. ἡ *άφιζίς* (*ανάστασις*) του προϋξένησε χαράν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιος ὁ *έκ τῆς ᾽Οδυσσεΐας* γνωστός *συνβώτης*.

εὐμαρῆς *εὐκολος*.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

εὐρώς, ὁ, *μουχλα*.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργούς συνοδεύσασα τήν κυρίαν της εἰς τὰ ᾽Αδώνια.

εὐφάμωσ, άττ. *εὐφήμωσ*, *έν εὐλαβεΐ σιωπηῆ*.

εὐφήμι *άφήνω* τινά *έλεύθερον* νά μεταβῆ που· *έν* 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν *Δάφνιν* και τὸν *Μενάλκην* νά *άφήσουν* *έλευθέρους* τοὺς *μόσχους* νά μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διά νά *θηλάσουν*, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς *στεΐρας*, δηλ. εἰς τὰς *άγελάδας*, αἱ ὅποια δὲν *έγέννησαν* *άκόμη* (*όχι* τὰς *μη δυναμένας* νά *γεννήσουν*).

εὐφίμερος *ποθητός, θελκτικός*.

᾽Εφύρα ἡ *Κόρινθος*, ἥς *άποικία* αἱ *Συράκουσαι*.

έχεν 21, 58 *άπρμφ*.

έχοισ(α) *αιολ.*, *έχουσα, κατοικοῦσα* (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· *Καλὰ πόλις ἔ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ άρχή τοῦ ἄσματος*, *έν τῷ ὁποίῳ* θά *έλέγετο* ὅτι ἡ *Κρότων* ἦτο πόλις *τουλάχιστον* *τόσον ὠραία*, ὅσον ἡ *Ζάκυνθος*.

ζέω *βράζω*.

Ζωπυρίων ὁ *μικρός υἱός* τῆς Πραξινόης.

ἦ *μόριον*, δι' οὗ *εἰσάγονται* *προτάσεις* *περιέχουσαι* *βεβαίωσιν* και *προτάσεις* *έρωτηματικαί*· *άρχικῶσ* *έσῆμαινεν* *έτσι*. ἦ *μὰν* 4, 14 *πράγματι*· ἦ *πα* 4, 3 και *χωρίς* *άλλο*· ἦ *ὅα* 4, 1 *μήπως*.

ἦδος ἡδονή: ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρ-
χουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἄττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἄττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἄττ. ἦξω.

ἦπειρώτας (= στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν
ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἡρα : ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιουῤχος θεὰ τῶν
Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε
σύζυγον τὴν Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν
κόκκυρος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἡρα ἠσθάνθη
οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του
μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἠράσασα ἄορ. τοῦ ἔραμαι (= ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' ἦόνι κύματα μετρῆν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχει-
ρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδῆς).

θαητός, ἰων. θηητός, ἄττ. θεατὸς θαυμασίος.

θανοίσας αἰολ., ἄττ. θανούσης.

θάρσεισ(α) αἰολ., θαρροῦσα, με ἐμπιστοσύνην, με προθυμίαν (28, 3).

θᾶσαι, ἄττ. θέασαι θασόμεναι ἄττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρ-
πας) τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ἀμπέχορον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερὸς, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145 : αὐτὸ τὸ « θηλυκὸ » (ἡ αἰοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(χοῆμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θὴν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ' (α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενωχώρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κει-
μένη ἐν στενωῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε*, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς *ιαλέμου*.

Ίάων, ἄττ. *Ίων*. *Ίάων ἀνὴρ* 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ αἰοιδαὶ αὐτοῦ *ἄνα-*
σαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ἐπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάχχαι ἀνεσήκω-
σαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς *ιγνύας* καὶ ἐσχημάτισαν οὕτως
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκεί-
νου, τὸ ὅποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, ἄττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἱερος αἰολ., ἄττ. *ιερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἤτο *ιερὸν φυτὸν τῶν Χαρίτων*
ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἴλεός, ὁ, « τρῦπα », « φωλιά ».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω*
πρῶτον ἰ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἶρηξ ὁμηρ., ἄττ. *ἰέραξ*.

ἶρον αἰολ., ἱερὸν, νάος· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἤτο
χλωρον ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴασαι.

ἴσατι, ἄττ. *οἶδε*· 15, 146 : ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα
πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : ἴσα δ' ἦν *ψεύδειν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἤτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰσιῶ* ; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰυκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογος.

- κα** (και έκθλ. κ'), όμηρ. κε(ν), άττ. άν, δυνητικόν μόριον.
- καθαρός** (λειμών) άναπεπταμένος, άνοικτός.
- καθίζευ**, άττ. καθίζου.
- κακός** : κακόν τέλος δωσών (ένν. σοι) 4, 47 δια νά σοῦ δώσω κακόν τέλος, νά σέ σκοτώσω.
- κακοχράσμων** δύστροπος, κακορίζικος.
- κάλαμος** έν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.
- καλλίστα** έν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραΐα άποτείνεται και εις τήν έρωτή-
σασαν αύτην Γοργώ και εις τήν Πραξινόην.
- καλός** : έν καλῶ εἰμές (άττ. έσμέν) έν άσφαλεῑ εἰμεθα.
- κάμνω** κουράζομαι, έξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὔτι καμείσθε 8, 68 δέν θά κακοπεράσετε· ό βοσκός χαριτολογῶν λέγει εις τά πρόβατά του ότι δέν πρέπει νά διστάσουν νά τρώγουν άφθονον χόρτον, διότι αυτό θά φυτρώση πάλιν και δέν ύπάρχει κίνδυνος νά στερηθοῦν αὐτοῦ άργότερον· κάμνω βωμόν 26, 5 ιδρύω βωμόν.
- κάποι** έν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἐδώνιδος κῆποι, ταχέως άναπτυσ-
σόμενα, αλλά και ταχέως μαραινόμενα φυτά και άνθη, τά όποια έκαλ-
λιέργουν έντός πολυτελῶν δοχείων (έν ταλαρίσκις άργυρέις)
κατά τήν έορτήν τοῦ Ἐδώνιδος ως σύμβολα τῆς έφημέρου νεότητος.
- καταδαίνυμαι** κατατρῶγω.
- καταπτυχής** έξων πολλές πτυχάς, « σουφρωτός ».
- κατασμύχω** κατακαίω, μαραίνω.
- κῆγών** και έγώ· έν 9, 8 ό Δάφνις έννοεῖ ότι και αυτός, ως έν γένει οἱ βουκόλοι (χῶ βουκόλος), ἄδει καλῶς.
- Κήιος** (= Κεῖος, έκ Κέω) **αἰοῖδος** ό ποιητής Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.)
- κῆκ** και έκ· κῆκ τούτω 8, 92 και έκτοτε.
- κῆμ'** (κρᾶσις και έκθλ.) = κῆμέ, άττ. κάμέ.
- κῆν** και έν.
- κῆνος**, δωρ. και αιολ., εκεῖνος.
- κῆς** και ές. κῆς ὄρας κῆπειτα 15, 74 και αυτό τό έτος και τά έπόμενα·
προβλ. τό ἡμέτερον « και τοῦ χρόνου και πάντα ».
- κινεῦ**, άττ. κινοῡ.
- Κίρκια**, Κίρκη, ἡ έκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστή μάγισσα· 9, 36 : τό ποτόν
τῆς Κίρκης δέν δύναται νά βλάψη τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ
έκ τῆς ποιήσεως και τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς
ἀπό τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ όποῖαι άποκτηνώνουν τόν άνθρωπον.

- κίστα**, άττ. *κίστη*, κιβώτιον πλεκτόν.
κιάξ κλείς.
κλισμός, ό, ανάκλιντρον, κλίση.
κνύζα (και *κόνυζα*), ή, είδος φυτού, άγριοθρούμπι.
κνώσσω κοιμῶμαι· μή κνώσσω 21, 65 « στὸν ζύπνο σου ».
κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆ-
 τος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιᾶσι τὸν κόλπον
 ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήγουν τὸ φόρεμα νὰ πέσει μέχρι τῶν ἀστραγά-
 λων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.
κόμαρος, ή, κουμαριά.
κομάω (κομῶντι, άττ. *κομῶσι*) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.
κόποισα αἰολ., άττ. *κόποιουσα*.
Κορίνθια 15, 91 : τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος
 Ἄρχιαις, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοὺς
 προγόνους των).
κορύνα « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.
κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κάτι ὥραϊον.
κόχλος, ό, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).
Κρανώνιος τῆς ἐν Πελασγιῳτίδι τῆς Θεσσαλίας Κρανῶνος.
κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).
κρέσσον, άττ. *κρεῖττον*.
Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.
κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, « ἀρβύλα »· παντῆ κρηπίδες 15, 6 παν-
 τοῦ « ἀρβύλες », δηλ. στρατιῳται.
κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἐξηγγῶ ὄνειρα· πρβλ. *ὄνειροκρίτης*.
κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπα-
 τεῶνες « ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια ».
Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λό-
 γος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ
 χοιρῆς, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.
Κυμαίβα ὄνομα ἀγελάδος.
κυνάς, -άδος, ή ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.
κυνοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.
κύρτος, ό, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, « κιοῦρτος », « κοφινέλλο ».
κῶας, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.
κώμυς, -υθος, ή, δέμα (« ἀγκαλιὰ ») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 20 οἱ Ἔρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ κορούνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : μὴ λαθόμαν ; « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ; »

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. λαλοῦμεν.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντας λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἥρωας δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιοῦνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μεριδίον των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπιθαί μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, « κασέλλα ».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικὴν σου, τὴν ὁποίαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκκα.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμονον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ λαγγάνω.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μύσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, « Τρυγόνης ».

Λῆναι = Βάκχαι (ὁ ἰδέ).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

- λιψ** ὁ ΝΔ ἄνεμος, « γαρμπής ».
- λόγος** ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.
- λοιπὸν** ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μετὰ τὴν σημερινὴν σημασίαν).
- λύγραις** 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγρὰς, βαρείας, ὀλεθρίας.
- Λυκίων ἄριστῆς** 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.
- λυσσῆν** 4, 11 βλ. *πεῖθω*.
- λῶ** θέλω, ἐπιθυμῶ· *λῶντι γ' πληθ.*
- λώια** τὰ ἀγαθὰ, ἢ εὐτυχία.
- μᾶ μπά!** (συντετμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).
- μᾶζα**, ἢ, κρίθινος ἄρτος.
- μακέλα**, ἄπτ. *μακέλη*, « τσάπα »· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν *δίκελλαν* (*δῖς καὶ κέλλω* = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἢ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.
- μακρὸν** 4, 37 δυνατὰ.
- μάλευρον** ἄλευρον.
- μαλὶς** μηλέα.
- μᾶλον**, α') ὄμηρ. *μῆλον* πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) *μῆλον* (ὁ καρπός).
- μαλοπάρανος** (*μαλὸς* = λευκός) λευκοπάρειος.
- μάν**, ἄπτ. *μῆν*· καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.
- μανιώδης** εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν *μανίαν*, ἐνθουσιασμόν.
- μαντεύομαι** ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, « *μυρίζομαι* »· ὁ νοῦς : ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος « *μυρίζεται* » τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὀνείρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος « ἐτσάμπησε », εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.
- μανύω**, ἄπτ. *μηνύω*, φανερώνω.
- ματεύω** ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα *ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.
- μάτηρ** 26, 20 ἢ Ἀγαθή.
- μειλίσσω** περιποιεῖμαι, φιλοξενῶ.
- μελεδαίνω** φροντίζω, μεριμνῶ, « *γνοιάζομαι* ».
- μελεδώνη** φροντίς, μέριμνα, λύπη.
- μελικτάς** τῖς 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβοτάνον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φύῃ εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός τῶν πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηγνευτάς : τοῦ Πτολεμαίου).

μιμελημένος προσφιλέος.

μερίζου, ἀπτ. *μερίζου* ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνόν τῶν ὄνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλαιτῆς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμά = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἰξ) ἄκρωτος, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ* 15, 36 σύντ. : (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαρῶ ἀργυρίω*.

μνάσης, ἀπτ. *μνήσης* (τοῦ *μιμνήσκω*).

μνάστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιά, « μπαμπούλας ». *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίδω, *μουσίζω*, ἕδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν* μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορώ.

Ναΐς, άττ. Νηΐς, νύμφη συζευθεΐσα τόν Δάφνιν.

νάσω, άττ. νήσου.

Νείλευς αιολ., Νηλεύς, υΐδς του 'Αθηναίου Κόδρου, οικιστής τής Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. του νάσω συσσωρεύω.

νένιμμαι : 15, 32 βλ. *όκοΐος*.

νεόδρεπτος : ν. βωμός βωμός εκ κλάδων, ούς άρτι έδρεψαν.

Νήαιθος, ό, ρυάκιον παρά την Κρότωνα.

νήλιπος άνυπόδητος.

νήμα 15, 27 : τó εχρησιμοποΐει ή Πραξινόη διά τó εργόχειρόν της· ή Πραξινόη δι' ειρωνικής επιπλήξεως συνιστά εις την Εύνόην νά μη τó αφήση páλιν εις τó μέσον και εξαπλωθῆ επάνω του ή γαλή, όπως έγινεν άλλην φοράν.

νικασεΐν, άττ. νικήσειν' εν 8, 7 ό Μενάλκας πιστεύει ότι θα νικήση τόν Δάφνιν (*τυ = σε*, άντικ. του νικασεΐν), εάν άφεθῆ έλεύθερος νά τραγουδήση όσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος Ιατρός και ποιητής, φίλος του Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ή ποτάσσα μετ' έλαιου συμπεφυρμένον εχρησίμευεν ως σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος υπό χιόνων.

νυός, ή, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77 : κατά τι γαμήλιον έθιμον αί φίλοι τής νύμφης προσεποιούντο ότι ήθελον νά εισέλθουν μετ' αυτῆς εις τόν νυμφικόν θάλαμον και νά μη τήν αφήσουν εις τόν γαμβρόν· άλλ' ό παράνυμφος έκλειε (*άποκλάξας*) τήν θύραν και έλεγεν εις αυτάς χαριτολογών « *ένδοι πάσαι* » μέσα είναι όλα (*όσαι πρέπει νά είναι μέσα, ή νύμφη δηλαδή*).

νύσσω κεντώ· 21, 50 βλ. *υπομιμνάσκω*.

νυδός ό έστερημένος οδόντων· βλ. *ώρα*.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ό δεχόμενος τούς ξένους.

δ, άττ. *δς* (15, 86).

δζος, *δ*, κλάδος.

οί 28, 23 αιολ., άττ. *οί* (προσωπ. άντων.).

- οίκωφελία** ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.
- οινοχόον** 15, 124 τὸν Γανυμήδη.
- οἷς**, ἀττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.
- οἰσεῦμες**, ἀττ. οἷσομεν.
- οἶκα**, ἀττ. οἶτε.
- οἶκά**, ἀττ. οἶτέ.
- οἶκα** (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας οἶκα') ὅταν (ἐκ τοῦ οἶκα + κα, ὅπως τὸ οἶταν ἐκ τοῦ οἶτε + ἄν).
- οἶκος**, ἀττ. ὁποῖος· οἶκοι θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὅχι ὅπως ἤθελα.
- ὀλβιος** πλούσιος· ἐν ὀλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὀλβίου.
- ὀλοφυγγών**, ἡ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἐβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκᾳ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθειαν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὀλοφυγγόνα).
- ὀλοχος** αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὀλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.
- ὀμαλός** : ὀμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 « ὅλοι ἔνα κόψιμο ».
- ὀμαρτέω** συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὀμαρτέω 8, 64 πρβλ. Σοφ. Οἶδ. Τ. 1125 : ποίμναις συνειπόμην.
- ὀμῶς** ὁμοῦ.
- ὀνασις**, ἀττ. ὀνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὀνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἡ δοτ. φρονέουσιν.
- ὀνειρον** 9, 16 : ἐν ὀνείρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκᾳς εἰς τὴν πραγματικότητα.
- ὀνίναμαι** ὠφελοῦμαι· ὀνάθην 15, 55, ἀττ. ὀνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.
- ὀνομαι** ψέγω, μέφομαι.
- ὀπάζω** δίδω, προσφέρω· ὀπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὀπάσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.
- ὀπισθεν** 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.
- ὀπλότερος** (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

- ὄππα** αἰολ., ὄπου.
- ὄπως** αἰολ., ὄπως.
- ὄπῳπει** δωρ. πρkm. τοῦ ὄρῳ.
- ὄργια** μυστήρια: ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.
- ὄρέγομαι** (ἐπὶ ἰχθύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).
- ὄρέοντι** καὶ (συνηρ.) **ὄρεῦντι**, ἄττ. ὄρῳσι.
- ὄρη**, ἄττ. ὄρα: ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἕνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).
- ὄρίνω** παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.
- ὄρμιᾶ** ἄρμιδι, πετονιά.
- ὄρος** ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.
- ὄς** αἰολ., ἄττ. ὄς.
- ὄσσίχος** 4, 55 πόσον μικρός.
- οὔθαρ, -ατος**, τό, μαστός.
- ὄχλος**: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πληθός.
- ὄψις** ὄνειρον: ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅπως ψευδές.
- παίγνιον**: 15, 50 κατὰ παίγνια «κατεργάρηδες».
- παλύνω** πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.
- Πάν** ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.
- παντᾶ** πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.
- πάρ** παρά (ἀποκοπή).
- πάραρος**, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοφέκαλος: ἐν 15, 8 ἡ Πραξιόνη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.
- παρελᾶντα**, ἄττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.
- παρέρπω** ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».
- παρέρχομαι** πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132): παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.
- παρέχοντι**, ἄττ. παρέχουσι.
- πασάμενος** μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ διδῆς διαταγὰς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδά αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πεῖθω : πείσαι κα καὶ τὼς λύκος ἀτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους ἀτίκα λυσαῖν θά ἡδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θά ἦτο) νά πείση καὶ τοὺς λ. νά καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νά κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θά καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγῶνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πεινῶντι*· ἐν 15, 148 ἐνν. *αὐτῶ* (τῶ ἄνδρῶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις μάτερες ἄρνων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαιντι* αὐτοένει 28, 13 δις ἐντός τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θά ἔπρεπε νά καροῦν (καὶ νά προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νά εὕρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεοῦγενις, διότι τὸ προῖόν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελαγοῖ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηιάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπέτελουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγγχος μεγάλυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιῶμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *εμπερόναμα*.

πετεηνός πτερωτός· *πετεηνά* καὶ *ερπετά* 15, 118 : εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ τοῦ.

πηός συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πώποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβών.

Πίσσα πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος : πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσω, πλαιειάζω, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ᾶ).

πλεῖος, ἄττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρπω, ἄττ. προσέροπω.

ποθέσπερος, ἄττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς· ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορῆ· ποθορῆ τν 15, 12 προσορῆ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, « ποκάρι », « τουλούπα ». 15, 20 : ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει *κυνάδας* (σκυλότριχες) καὶ *ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν* (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια)· *μαλάκοις πόκοις* 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ *πέξαιντο* (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

- πότ** βλ. *ποτί*.
- ποτάγω**, άττ. *προσάγω*, πλησιάζω.
- ποταῖος**, άττ. *προσηῖος*, ὁ πρὸς ἀνατολάς.
- ποτέθηκα**, άττ. *προσέθηκα*: ἐν 15, 37 ὁ νοῦς : *μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν*.
- ποτένης**, άττ. *προσέλθης*, πλησιάζης.
- ποτεφύετο**, άττ. *προσεφύετο*, εἶχε πιασθῆ (21, 46).
- ποτέχω** προσέχω.
- ποτί** (*καὶ κατ' ἀποκοπὴν πότι*), άττ. *πρός*: *πότι ἔριν* 15, 10 διὰ τὸ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, « *γιὰ γκρίνια* »: *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 « *τράβα κατὰ τὸ ψῆλωμα* »: *πότι τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.
- ποτίκρανον** προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.
- πότιαν** 15, 14 ἐνοσεῖ τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.
- πρᾶτος, πρᾶτα, πρᾶτον** πρῶτος, η, ον.
- πρόαν** (*καὶ προῶν*), άττ. *πρόην*: *τὰ πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, « *τις προῶλλες* ».
- προσνάχω** (*προσνήχομαι, προσνέω*) ξεσπῶ (*περὶ τῆς θαλάσσης*).
- πρότεροι** 16, 50 οἱ παλαιοί.
- πρώαν** βλ. *πρόαν*.
- πρῶκες**, αἱ, σταγόνες δρόσου· *δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ*.
- πυκάζω** σκεπάζω.
- πύματος** τελευταῖος.
- πυρρίχος** 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, « *κοκκίνης* ».
- πυρρός** 15, 53 ξανθοκόκκινος, « *ντορής* », « *βλάγκος* ». 15, 130 *ἀρτίχρους*, « *πρωτόχρουδος* ».
- Πύρρος** 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.
- πυρρότριχος** ξανθός, ξανθοκόκκινος.
- ράμνος**, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, « *παλιουριά* »· ὄνος ἐν *ράμνω*, *τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δυναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.
- ροϊκός** καμπύλος, κυρτός.

ρυθμός : καὶ Ἀυτονόας ῥυθμὸς αὐτὸς καὶ ἡ Ἀυτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, « κιάσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν, υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. σμῆμα, σάπων ρευστός, « ἀναλυτὸ σαποῦνι ».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. spelunca), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἴερων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βαχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρος « σμιχτοφρῦδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλάμιστων, συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθειάν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ.

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκιος εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἐννεά καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφεύθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίτειν*.

σχῖνος, ἡ, *μαστιχιά*, *μαστιχόδενδρον*, « σκῖνος ».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, *βοῦρλον*.

ταί, ἄττ. *αί*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 *τυροβόλι*.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, *αί* ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, *διαμοιράσας*· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβῶν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, *ταί ἀτρακτυλλίδες*, *αί ἀτρο*. (ὁ ἰδέ).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκῶν : ἐξ ὧ (ἄττ. *οῦ*) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν 5, 47 ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μετὰ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεῖ ἐκεῖ.

τῆνος, **τῆνα**, **τῆνο**, ἐκεῖνος, ἡ, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνίον του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, *πολύτιμος*.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω *τιμῶ*.

τόθεν : ἐκ *τόθεν* 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46 *σοι*, *ποιητ*. *αἶτ*.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. *τί τὸ πλέον ἐξεῖ* ; *τί θὰ κερδίση* ;

τουτόθε(ν) καὶ τουτώθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ **Σικελία**· τῆς Τρ. μυελὸς (τὸ ἀγλαίσμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἡ πατρις τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγούσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὸ ἄντικ. τοῦ *νικασεῖν*.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλόω (τύλος, κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὄστια, τὰ ὄστᾶ.

υἰδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Υγκάριος ἀπὸ τὰ Ὑγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

υἰμάρτη αἰολ., ἀττ. *δυμάρτει*, συνόδευε.

ὑμμες, ὑμῖν αἰολ., ἀττ. *υμεῖς; ὑμῖν*.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. *ὑπνου*· μετὸν ὑπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομιμνάσκω, ἀττ. *υπομιμνήσκω*· ὑπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμα του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμῆς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῇ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγη, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσάων ποιητῆς.

ὑφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ή, άττ. *φηγός*, είδος δρυός και ή βάλανος αύτής, ήτις ήτο έδώδιμος.

φαινώ έν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ό έχων λευκόν έν τῷ μετώπῳ· έν 8, 27 ό φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ῶ δοτ. προσωπ.) ύλακτεῖ ιστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (*ποῖταις εἰρήφοις*).

φαντί, άττ. *φασί· φασεῖς*, άττ. *φήσεις*.

φειδομαι : τᾶς γαστρος ἐφειδόμεθα 21, 41 δέν εφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός : *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ό Δίνων, ό σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου και τῆς συζύγου του εἶναι ό Θεόκριτος· εἶναι δέ φιλάοιδος ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *εἰρίθων*, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν και δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ό ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 « ή ἔγνοια τῆς δουλειᾶς ».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ή γεν. -α δωρ., -ου άττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., άττ. *φοροῦσι*.

φορμός, ό, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. άορ. τοῦ *φύομαι*· *μη φύη* 15, 94 νά μη δώσῃ ό Θεός νά παρυσιασθῆ· δια τὸ ἔλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι και (ὡς έν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινόνδι, « *φκιασίδι* ».

φυλάσσομαι προσέχω· έν 15, 71 ή Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νά προσέξῃ, δια νά μη σχισθῆ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα έν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ *Φύσκα* εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, και ά. και ή.

χασμέομαι, άττ. *χασμῶμαι* ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῶ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χειῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὗτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐν-τοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χορῆμα : τί τὸ χορῆμα 21, 25 τί συμβαίνει ;

χρήσσω, χορίζω, θέλω.

χρησμός : *χρησμός* θεοπέξασα 15 63, ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός : *χρηστῶ κοίτικτρομος* ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-τικὸς ἄνθρωπος! *χρηστά ἐνύπνια* 21, 29 ὥραῖα ὄνειρα.

χρόνος : *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρορίζουν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσόν ἐν 21, 57 : ἐκ τούτου τὸ τῶ στόματος.

χῶμός καὶ ὁ ἔμός.

χῶνῆρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα : *ἔβαν ἐς χώραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

Ψε (= σφε) προσωπ. ἄντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

Ψυχὰ ψυχῆ· *ψυχῆ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, άττ. οῦ, ἀναφ. ἄντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. *ιεκῶν*.

ῶδε ἐδῶ (4, 12 - 4, 51 - 15, 33 καὶ ἄλλ.).

ῶθεῦνθ', ὠθεῦνται, άττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, άττ. ὠμεν.

ῶν, ἀπτ. οὖν.

ῶν ἴδες (= ἂ εἶδες, ἔλξεις), **ῶν** (= τούτων, γεν. διαιρ.) εἴπαις κα (δύναται νὰ εἴπῃς, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῶ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῶξ αἰολ., ὁ ἐξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ῶραν χεῖματος ἢ νωδὸς καρῶων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προσελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν.κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐδ' ὅσον ν.κ. ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ῶρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποίησις τῶν ῶρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισαι (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρα, ἀπτ. ὄρη· ῶρεος, ἀπτ. ὄρους· ῶρα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ῶραν του· ῶρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομείς : Βάπτος και Κορύδων	13
β') Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι	16
γ') Ἡλακᾶτη	23
δ') Βουκολιασταί : Δάφνις καὶ Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί : Δάφνις καὶ Μενάλκας	28
ς') Ἀλιεῖς	30
ζ') Ἀῆναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἰέρων	35
3. Ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

800

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐπίσημο βιβλιοσήμον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

02400025622

ΕΚΔΟΣΙΣ Η' 1962 (VII) — ΑΝΤΙΤΥΠΙΑ 8.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1107/29-5-62
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ — ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ : ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α. Ε. — Φωκίδος 15

800

